

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 741

гр. Пловдив, 22.03.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно частно гражданско дело № 20225300500795 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 274, ал. 1, т. 2, вр. чл. 396 ГПК.

Образувано е по частна жалба на „Вип – 2004“ ЕООД, ЕИК 101669792, със седалище и адрес на управление: гр. Банско ,ул. „Иван Гарванов“№ 3, представлявано от управителя К.О., , против определение №366 от 12.01.2022 г. по ч.гр. д. № 399/2022 г. на Пловдивския районен съд, с което е допуснато, на основание чл. 390, ал. 1 ГПК, обезпечение на бъдещ осъдителен иск с правно основание по чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ, който „Каучук ТМ“ ЕООД, ЕИК 203276850, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Цар Борис III Обединител“ № 62, ще предяви против „Вип – 2004“ ЕООД, ЕИК 101669792, за осъждането му да плати сумата от 21 441,60 лева – главница, представляваща цена на продадени стоки по договор за продажба от 01.12.2021 г., за която е издадена фактура № 715/01.12.2021 г., чрез налагане на запор върху вземанията на „Вип – 2004“ ЕООД, ЕИК 101669792 по банковите сметки във всички търговски банки на територията на Република България, до размера на цената на иска от 21 441,60 лева, при условията на 391,ал.1,т.2 ГПК– предоставяне на парична гаранция в размер на 2144,16 лева.

В жалбата, инициирала настоящето производство, се навеждат доводи за неправилност на атакувания съдебен акт, като се поддържа , че молбата не била подкрепена от убедителни писмени доказателства, които да

предполагат вероятната основателност на бъдещата претенция, а обезпечителната мярка не била конкретизирана, като не били посочени и индивидуализирани лицензираните банки и поредността, в която водените от тях сметки следва да бъдат запорирани. Във връзка с оплакванията като правен резултат се иска отмяна на атакуваното определение.

Ответната по частната жалба страна „Каучук ТМ“ ЕООД, ЕИК 203276850, чрез процесуалния си представител адв. М.И., изразява становище за нейната неоснователност и за потвърждаване на обжалваното определение като правилно и законосъобразно.

Пловдивският окръжен съд в решаващия състав, като взе предвид доводите на страните по обезпечителното производство и прецени приобщените писмени доказателствата, намира следното:

Частната жалба е процесуално допустима – подадена е в срока по чл. 396 от ГПК от лице, което има правен интерес от обжалване на валиден, допустим и подлежащ на въззивен контрол съдебен акт.

С обжалваното определение първоинстанционният съд е уважил искането на „Каучук ТМ“ ЕООД, ЕИК 203276850 и е допуснал по реда на чл. 390, ал. 1 ГПК обезпечение на бъдещ осъдителен иск с правно основание по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ, който „Каучук ТМ“ ЕООД, ЕИК 203276850, ще предяви против „Вип – 2004“ ЕООД, ЕИК 101669792, за осъждането да му заплати сумата от 21 441,60 лева – главница, представляваща неизплатена продажна цена по сключен между страните неформален договор за продажба от 01.12.2021 г., за която е издадена фактура № 715/01.12.2021 г., чрез налагане на заповест върху вземанията на „Вип – 2004“ 2 ЕООД, ЕИК 101669792 по банковите сметки във всички търговски банки на територията на Република България, до размера на цената на иска от 21 441,60 лева, при условията на чл. 391, ал. 1, т. 2 ГПК – предоставяне на парична гаранция в размер на 2144,16 лева.

Съдът е приел, че бъдещият иск не е подкрепен с убедителни писмени доказателства, тъй като фактурата не е подписана за ответника, нито е представен някакъв документ, който да удостоверява получаване на твърдените стоки. Поради това е приел, че исканото обезпечение ще следва да се допусне при предпоставките на чл. 391, ал. 1, т. 2 ГПК, а именно – при условие, че бъде представена парична гаранция в размер на 2144,16 лв.,

достатъчен, за да обезпечи евентуални вреди за ответника. Изложил е съображения, че тъй като предмет на иска е парично вземане между търговци, то обезпечителната нужда се предполага, предвид възможността длъжникът да се разпорежи с имуществото си, предназначено да удовлетвори кредитора и с това да осуети или затрудни реализирането на правата му по евентуално позитивно за него решение. Посочената от молителя обезпечителна мярка – запор върху вземания по банкови сметки до размера на претенцията, съдът е намерил за подходяща с оглед целта на обезпечението и обезпечавания материален интерес.

Пловдивският окръжен съд, намира, че жалбата срещу определението, с което е уважена молбата на „Каучук ТМ“ ЕООД, ЕИК 203276850 за допускане на обезпечение на бъдещ осъдителен иск с правно основание по чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ, е неоснователна; определението е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Мотивите на първоинстанционния съд се споделят от въззивната инстанция, на осн. чл. 278, ал.4, вр. чл. 272 ГПК.

В допълнение следва да се добави:

За да се допусне обезпечаване на иск е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: 1) искът да е допустим, 2) да съществува интерес за обезпечаване, т. е. ако без него за ищеца ще бъде невъзможно или ще се затрудни осъществяването на правата по съдебното решение, 3) да е вероятно основателен – да е подкрепен с убедителни писмени доказателства или и без да е вероятно основателен, но ако молителят изрази готовност да представи гаранция по чл. 180 и 181 ЗЗД в определен от съда размер, и 4) обезпечителната мярка да е подходяща и съответна на обезпечителната нужда.

Настоящият въззивен състав намира, че в конкретния случай посочените предпоставки са налице. Несъмнено предявеният иск е допустим. В настоящото обезпечително производство неговата основателност се преценява с оглед представените по делото доказателства, като тази преценка не следва да измества преценката, която съдът прави при решаване на спора по същество, доколкото би се стигнало до неговото пререшаване, което е недопустимо. Дали искът е основателен е въпрос по същество, като при допускане на обезпечение, съдът преценява единствено неговата вероятна

основателност.

В настоящия случай съдът няма да излага съображения и да извършва преценка дали искът е подкрепен с убедителни писмени доказателства, обосноваващи неговата вероятна основателност, тъй като обезпечението е допуснато при условията на 391,ал.1,т.2 ГПК.Разпоредбата на последно посочената правна норма е предвидила алтернативно на хипотезата на чл. 391, ал.1, т.1 ГПК възможност да се допусне обезпечение на иска и при липса на убедителни доказателства в случаите, в които молителят представи гаранция. Давайки задължителни указания по приложението ѝ в ТР № 6/2013 г. по т.д. № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС, касационната инстанция е приела, че законът задължава съда винаги да допусне обезпечение, когато искът е допустим и е налице обезпечителна нужда, а вероятната му основателност може да бъде базирана върху изразената от ищеца готовност да внесе гаранция за евентуални вреди, които ответникът ще претърпи, ако обезпечението е неоснователно /арг. от [чл. 393, ал.3 ГПК](#)/.Следователно дори и да не са налице убедителни писмени доказателства по смисъла на чл. 391,ал.1,т.1 от ГПК , то вероятната основателност на иска е удостоверена чрез внесената от молителя парична гаранция .

С оглед на това,че бъдещият иск е осъдителен –за заплащане на дължимата цена по сключен неформален договор за търговска продажба на стоки, съдът приема,че е налице правен интерес и нужда от исканото обезпечение с оглед невъзможността, респективно затруднението за осъществяване правата на молителя по бъдещото позитивно решение при евентуално разпореждане на длъжника с негово имущество. Следва да се добави също, че ВКС нееднократно се е произнасял, че обезпечителните мерки "възбрана" и "запор" съответстват на нуждата от обезпечение на иск за парично притезание, както е и в случая.

Исканата обезпечителна мярка запор върху всички вземания на бъдещия ответник от всички банки на територията на Република България също се явява допустима и подходяща с оглед целената правна защита. Съдебната практика е константна, че допускането на такава обезпечителна мярка е подходяща, доколкото молителят твърди наличието на изискуеми и непогасени задължения и тъй като кореспондира на изпълнителния способ "изпълнение на парични вземания" и цели осигуряване на запазването в

имуществото на длъжника на парични средства, които да послужат за удовлетворяване на кредиторския интерес; че липсата на индивидуализацията относно всяко едно вземане на длъжника не е обстоятелство, пречатващо реализирането на обезпечителната мярка и че налагането на заповед на вземанията на ответника в няколко банки и техните клонове на територията на страната не е обременително или несъразмерно за ответника, тъй като действието му е ограничено до размера на цената на иска, в съответствие с чл. 397, ал. 2 ГПК. Това е така, тъй като според процесуалния закон ищецът не разполага с възможност за проучване имущественото състояние на ответника преди изпълнително производство. Ако му бъде вменено задължение за конкретизиране на банките и банковите сметки, върху които да бъде наложен заповедът, ще бъде накърнено правото му на обезпечителна защита. Ограничението в обезпечителната заповед на допуснатия заповед на вземанията на ответника по банковите сметки срещу трети задължени лица до размера на цената на обезпечения иск (чл. 397, ал. 2 ГПК) обезпечават съразмерността на наложената мярка с обезпечителната нужда и трябва да бъдат съобразени в процеса на нейното изпълнение. Следва и да се отбележи, че процесуалният закон не съдържа изискване при допускане на заповед да бъде посочена поредност на налагането му върху банковите сметки на ответника като не е недопустимо да бъдат заповедирани вземания по всички сметки до размера на обезпечената искова претенция. Последователност при допускане на заповед на банковите сметки може да бъде постановена от съда при изрично отправено искане от ищеца в молбата за обезпечение, но не и служебно. Обезпечителната мярка заповед върху банковите сметки в няколко банки не е неподходяща поради липса на определяне на поредност, тъй като при допускането на обезпечението молителят и съдът няма как да знаят наличността по тях. Поредността на допуснатия заповед върху банковите сметки се реализира от компетентния орган в хода на изпълнението на обезпечителната заповед, при което допуснатото до размера на исковата претенция обезпечение изисква заповедът да не бъде изпълняван над тази сума, а в случай че се достигне до едновременно заповедирани сумата по няколко сметки в банки, ответникът има право да упражни защитата си чрез обжалване на определението или чрез неговата частична отмяна поради липса на обезпечителна нужда (чл. 402, ал. 1 ГПК).

По изложените съображения следва да се сподели изводът на

първостепенния съд, че кумулативно предвидените положителни процесуални предпоставки за допускане на обезпечението са налице, а доводите, развити в частната жалба в обратната насока са несъстоятелни, поради което атакуваното определение се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното, Пловдивският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №366 от 12.01.2022 г. постановено по ч.гр. д. № 399/2022 г. по описа на РС-Пловдив, XXI гр.с.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____